

[Miljøministeren]

finanslov er nu engang skruet sådan sammen, at vi skal udnytte tingene så godt som overhovedet muligt hele tiden, og så bliver vi altså nødt til at acceptere, at der indimellem kan være tale om ekspertsammenfald, der kan betyde, at opgaverne tidsmæssigt må forskydes lidt. Det var det uheldige sammenfald, der var med vandmiljøplanen. Jeg tror i øvrigt ikke, at nogen af os, der diskuterede vandmiljøplanen, var klar over, at der var en Shellsag, der blev forsinket. Jeg kan i hvert fald ikke mindes, at jeg i min tid som ordfører hørte noget om det, men det er nu ligegyldigt. Sådanne sammenfald vil forekomme, og vi kan ikke indrette de offentlige danske budgetter på, at vi hele tiden kan tage alle opgaver så hurtigt som muligt. Det er der ganske enkelt hverken pengemæssige eller menneskelige ressourcer til.

Til hr. Leif Hermann vil jeg sige, at om ansvarliggørelse af mennesker kan der selvfølgelig diskuteres længe og i forskellige sammenhænge. Det, jeg har ment, er ikke, at vi andre ikke har et ansvar for rammerne, for det har vi naturligvis, men jeg er nødt til at sige, at vi ikke kan løse miljøopgaverne, hvis vi ikke får mennesker til selv at deltage og dermed føle, at de er med i det. Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at de enkelte mennesker føler, at de har et ansvar for opgaven, for derved vil indsatsen blive meget større, og de vil også føle, at de påvirker resultatet.

Det er sådan set det, der ligger i det, når jeg snakker om ansvarsbegreber, og det indebærer altså også, at vi på en eller anden måde forståelig og sandsynliggør, at brug og smid væk-kulturen ikke duer, hvis vi skal overleve på denne jordklode. Den måde, vi har brugt ressourcer på i 1960'erne og i 1970'erne, går ikke, hvis vi skal overleve. Vi må alle sammen i vores almindelige dagligliv gøre os klart, at det kræver utrolige ændringer af os, hvis dette skal lykkes. Det er det, jeg lægger i begrebet ansvarliggørelse.

Jeg har været lidt inde på, om man så kan sikre kommunerne og amtskommunerne, og på spørgsmålet om økonomien og loven om affaldsdepoter. Det danske samfund er i en økonomisk klemme. Jeg vil ikke sige, at vi kan prioritere miljøpolitikken frem for alle folkepensionister eller frem for, hvilke opgaver vi i øvrigt har. Vi er nødt til at foretage nogle valg og prio-

riteringer. Hvis ikke vi var i en økonomisk klemme, kunne det være, at tingene så anderledes ud. Nu har vi altså det som udgangspunkt, hvorefter vi foretager nogle prioriteringer. Jeg kan kun sige, at denne regering faktisk har prioriteret miljøpolitikken højt. Det fremgår også umiddelbart af lovgivningsarbejdet, af finansloven og af en lang række andre sammenhænge.

Der er altså tale om, at man må omprioritere til fordel for de vigtigste opgaver. Vi har omprioriteret her til fordel for en stor miljømæssig indsats. Det er det, der reelt er sket, og det er også det, kommuner og amter må gøre.

Så vil jeg sige – det er i øvrigt i tilknytning til noget af det, fru Marianne Jelved og også andre har været inde på – at det er min hensigt at tage en diskussion med kommunerne om tilsynsvirksomheden og om, hvordan vi sikrer, at kommunerne ikke overbyder hinanden i fordelagtige vilkår for erhvervslivet. Det synes jeg bliver en spændende dialog at få, fordi det er klart, der er nogle problemstillinger i retning af, at nogle kommuner, hvis de stiller mindre skrappe vilkår, kan tiltrække erhvervsvirksomheder på bekostning af andre kommuner. Den form for miljøuvenlig konkurrence synes jeg vi skal prøve på at forhindre. Det tror jeg bl.a. kan ske ved, at vi får en dialog med kommunerne.

Til hr. Leif Hermann om spørgsmålet, om vi kan gennemføre lovgivningsarbejdet inden sommerferien. Det afhænger selvfølgelig af ministeriet, som er villig til at yde al den bistand, der overhovedet skal til, og komme med svarene så hurtigt som overhovedet muligt, sådan at det skulle kunne lade sig gøre, men det er naturligvis Folketinget, der til syvende og sidst må bestemme, om det kan nå det eller ej.

Jeg kan love, at vi i rimelig grad vil belaste alle involverede i det. De har erklæret sig villige til at lade sig belaste for at blive færdig inden sommerferien. Men jeg erkender, at det ikke er os, der afgør det i sidste instans.

Til hr. Knud Lind vil jeg kun sige, at jeg vil ikke gå ind i diskussionen om PVC-fabrikantene. Jeg vil kun sige, at meget af det, der har stået i aviserne, er noget vås. Men det er naturligvis ikke noget vås, at jeg har ment, at der skulle et principielt forbud til i 1993, og at det er udgangspunktet. Et principielt forbud forudsætter jo, at der findes erstatningsstoffer, at det